

NORA
ROBERTS

PRAMEN
MOCI

KIOKAN

Copyright © 2019 by Nora Roberts
Translation © Hana Černá 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE RISE OF MAGICKS
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
v edici Klokán, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-383-3

Věnuji Bruceovi a mé rodině

SVOBODA

*Bohyně svobody shlíží z výšin:
hřmot zbraní rozechvěl hvězdy nad hlavou,
dravý střet mocí jako mocný proud
zahltit svět.*

Alfred, lord Tennyson

Prolog

Na jeden ze sedmi prastarých ochranných štítů proti temným silám dopadla kapka krve. Štít praskl a z hlubin se vyvalila zkáza jako jedovatý hnis z otevřené rány.

Oslabení moci ochranného štítu způsobil nic netušící muž. Tragickým důsledkem neuvědomělého činu byla nákaza smrtelným virem, a muž jej přenesl během několika hodin na manželku, nejbližší rodinu, příbuzenstvo i cizí osoby.

Nákaza se šířila neuvěřitelně rychle. Zatímco se umírající svět točil dál, jeho struktura – vlády, technologie, doprava, komunikace – se bortila jako domeček z karet. Nebylo slyšet nic než nářek, střelbu, prolévala se krev, další a další lidé umírali v bolestech. Planeta se zmítala úzkostí a strachem. Při nejběžnějších kontaktech – u pokladen v obchodech, při podání ruky, kojení nemluvněte – se smrt šířila světem jako neviditelný jedovatý mrak.

Počet obětí pandemie stoupl v průběhu měsíců na stovky milionů.

Virus si nevybíral; napadal zločince i nevinné, státníky, anarchisty, milionáře i chudáky. A neviditelní poslové temnot se zvrhlým uspokojením pozorovali hromadné vylidňování světa.

Stovky milionů zemřely a ti, kdo byli vůči viru imunní, zápasili o holé přežití. Hledali potravu, sebechatrnější střechu nad hlavou; a především se snažili uchránit před všudypřítomným násilím.

Ne každý dokázal situaci psychicky zvládnout; jedinci se zvrhávali v brutální monstra, jimž činilo potěšení zabíjet, znásilňovat, ničit.

Skrze jedovatý mrak zahalující planetu probleskovalo světlo, ale rovněž pulzovala tma nabitá destrukční energií. Probouzely se síly, které s pavoučí trpělivostí čekaly na příležitost. Mocné protipóly vystupovaly na povrch, jako když z jarní půdy prohráté sluncem raší první zelené lístky.

Sílila moc magie.

Někteří lidé přijali dramatické změny, jiní se jich obávali. A nebylo málo těch, co rozsévali nenávisť – a vždy se našel někdo, kdo jim naslouchal. Takzvaní „jiní“, pro které se vžil název Vyvolení, vzbuzovali strach a odpor. Vlády v zoufalé snaze udržet se u moci na ně pořádali doslova hony, uzavírali je do izolace a podrobovali je drastickým experimentům.

Jedinci s nadpřirozenými schopnostmi se úzkostlivě skrývali nebo bojovali proti stoupencům temné moci, mučitelům a předsudky zaslepeným snaživcům o „očistu světa“. Tímto snažením posvěcovali nejodpornější zvěrstva páchaná na člověku.

Jedné bouřlivé noci přišla na svět dívka požehnaná ve chvíli smrti svého otce výjimečným posláním. Narodila se jako ztělesnění lásky a obětování, zápasu a naděje, žalu a nezdolné síly.

S prvním křikem, s matčiny slzami štěstí, vykročila na svou misi Spasitelka.

Začala pulzovat magická energie.

V následujících letech zuřil zápas dobra se zlem mezi těmi, kteří usilovali o přežití a vytvoření nového světa, a destrukčními živly toužícími uchvátit vládu nad planetou.

Dívka strávila rané dětství přípravou na své poslání, těšila se z prvních malých vítězství, vyrovnávala se s hořkými pocity prohry a brala si ponaučení z chyb. Ve věku dospívání, naplněná vírou a očekáváním, se chopila meče a štítu a přijala poslání Spasitelky.

Magie začala projevovat svou moc.

KAPITOLA 1

Běsnící bouře bičovala proudy deště vše kolem, jeden záblesk stíhal druhý, země se otřásala pod údery hromu.

I Fallon musí zklidnit bouři ve svém nitru. Věděla, že večer vydá rozkazy a sama bude mečem a magickou silou rozsévát smrt. Váhu rozhodnutí, jež přijme, ponese každá prolitá kapka krve.

Fallon nebylo ještě ani dvacet.

Dotkla se náramku na zápěstí; kdysi si jej sama vyrobila ze dřeva stromu, který při výbuchu zlosti zničila magickým ohněm. Náramek jí připomínal, že nesmí podléhat ničivé síle negativních emocí. V dnešním boji prolije krev nepřítele, a zachrání životy nevinných.

Pozorně si prohlížela deštěm zamžžený areál záchytného centra – ve skutečnosti věznice s laboratoří. Podobné, naštěstí opuštěné místo stále páchnoucí krví a černou magií měla možnost si prohlédnout o svých čtrnáctých narozeninách – zavedl ji tam její mentor Mallick. Narazili na ohořelé lidské ostatky, prostorem jako by se ještě vznášel křik obětí umírajících při mučení.

V místě, na něž dnes zaútočí, žilo dvě stě osmdesát osob personálu, tři sta třicet dva vězňů, z toho čtyřicet sedm mladších dvanácti let – tak to hlásili špioni.

Uplynuly tři roky od chvíle, kdy Fallon začala po návratu s rodinou do Nové naděje formovat vlastní armádu. Dnes provedou její vojenské složky odporu největší záchrannou akci.

Fallon znala každý metr objektu. Viděla před sebou cely, chodby, znala rozmístění kamer a signalizačního zařízení. Měsíce pracovala na podrobné mapě a plánovala záchrannou akci.

Jestli se nepodaří...

Ucítila na rameni uklidňující dotek těžké ruky. Otočila hlavu a pohlédla na otce.

„Jsme připraveni,“ řekl.

Zhluboka se nadechla. „Začarovat kamery,“ poslala myšlenku skřítkům – ti už vědí, co dál. Od této chvíle budou monitory zabírat pouze stromy, déšť a rozmoklou zem. „Přerušit alarmy,“ vydala telepatický rozkaz čarodějkám. „Lučištníci, akce,“ zněl pokyn k likvidaci hlídek na strážních věžích. Útok proběhne rychle, a hlavně bez hluku. Fallon cítila, jak Antonie, velitelka lučištníků, krev její krve, nasadila šíp a vystřelila. Siluety strážů na čtyřech věžích se zhroutily.

Fallon pomocí magické síly otevřela hlavní bránu a dala svým jednotkám signál ke vstupu do areálu. Skřítkové se hravě vyšplhali na vysoké zdi a přelezli ploty, transfigurátoři proměnili ruce v drápy, zuby v dravčí tesáky, ve vzduchu zašuměla křídla víl.

Bouře nepolevovala, dokonce to vypadalo, že nabírá na síle.

Fallon vyslala Flynnovi, veliteli skřítků, a Antonii pokyn na přesné časování. Troje dveře prolomí současně a vůdce každého týmu stanoví další postup: vyřadit z provozu komunikační síť, bezpečnostní zařízení, zmocnit se zbrojnice a zajistit laboratoř. V první řadě však zajistit bezpečí uvězněným.

Naposled se ohlédla na otce. Z jeho očí a výrazu vyčetla odhodlání. Věděla, že nikomu jinému nemůže důvěřovat víc.

Pozvedla meč. Prolomila zámky na hlavních dveřích, vkročila dovnitř a vyhodila do vzduchu několikery vnitřní dveře. Při tom si letmo vybavila věznici v Hatteras, která se jí hluboce zapsala do paměti. Víceméně stejně řešené prostory, pomyslela si, s jediným rozdílem – tady nepřítel sáhl po zbraní. Přesto zaútočila. Pistole však hlídkám vzplály v ruce a následoval bolestný křik. Fallon se oháněla mečem, štítem odrážela útoky.

Za železnými dveřmi slyšela výkřiky, sténání a volání o pomoc, cítila odtamtud strach i naději vězňů zmatených děním venku.

Za zády ji následoval válečný křik jejích jednotek. Ty se již probily do kasáren, kanceláří, jídelny, vězeňské nemocnice. Sama směřovala k laboratoři. Musela se dostat přes další železné dveře. Zaútočila magickou silou, jenže vtom ji cosi zarazilo... cosi nečekaného, temného.

Protiútok smrtelné temné magie.

Zvednutím ruky zastavila svou jednotku. Zůstala nehnutě stát – vysoká krátkovlasá dívka v botách ušitých skřítky, kožené vestě, s pohledem planoucím magickou mocí.

„Držte se zpátky,“ křikla. Zasunula meč do pochvy, štít zavěsila na rameno a přiložila ruce na pevné zámky železné zárubně. „Menší pastička,“ zamumlala. „Zatlačíme a vylítanou do vzduchu.“

„Fallon –,“ začal otec.

„Ustup do bezpečí,“ křikla. „Mohla bych použít zaříkadlo, jenže nač se zdržovat?“ Tasila meč a podržela před sebou štít. „Tři, dva –“ Zásahem ohnivého blesku se dveře proměnily ve změl létajících rozpálených železných úlomků. Fallon vběhla dovnitř.

Na lehátku ležel připoutaný nahý muž se skelným zrakem a nehybným výrazem, další – muž v bílém plášti – padl prudce naznak, ale odrazil se na rukou a bleskurychle se vyšplhal po zadní stěně ke stropu. Fallon muže zásahem energie poslala k zemi, kde se svalil do nehybného klubka. Simon stihl odrazit švihnutí skalpelem a zneškodnit třetího protivníka kulkou do čela.

„Hledejte další,“ houkla Fallon. „Dva zůstaňte tady, zabavte všechny lékařské zprávy a zajistěte bezpečnost laboratoře. Ostatní vyčistěte patro.“ Divokým pohledem vyhledávala cíle pro zásah; jediným máchnutím meče rozbila celý komunikační systém, kolem se rozlétly jiskry a monitory zčernaly.

Po kovovém schodišti duněly kroky, přibývalo mrtvých. Fallon přistoupila k muži na lehátku. „Můžeš mluvit?“ oslovila ho. Slyšela, s jakým úsilím se snaží v mysli zformovat slova.

Mučili mě. Nemůžu se hýbat. Pomozte mi.

„Proto jsme tady.“ Zasunula meč do pochvy, ale nespouštěla z muže zrak, stále napojená na jeho mysl.

„Leží tu žena pod sedativy. Je pořezaná, ale dýchá,“ volal Simon.

Ubližují nám... Trýzní nás... Pomozte.

„Ano, ano.“ Fallon se dotkla jednoho pouta, a to se uvolnilo. „Jak dlouho tady jsi?“

Nevím... Nic nevím.

Obešla lehátko a uvolnila pouto na mužově druhé ruce. „Dales do služeb temné magie už dříve, nebo až tě sem přivezli?“

Muž se nadzvedl a s odporným úšklebkem zasáhl Fallon černou jiskrou. Díky ochrannému štítu ji odrazila a útočník zahynul vlastní zbraní.

„Nikdy nemáme jistotu,“ zamumlala Fallon tiše.

„Fallon, prokristapána!“ Simon prošel kolem s vytaženou pistolí a bezvládnou ženou přes rameno.

„Potřebovala jsem mít jistotu, tati. Neseš ji k ošetření?“

„Jo.“

„Dorešíme to tady sami.“ Nakonec napočítali čtyřicet tři zajatců; mrtvé pohřbí. Ošetřovatelé se věnovali zraněným na obou stranách, kdežto Fallon zahájila pracný proces prověřování osob v celách. Věděla, že mezi nimi najde i takové, jako byl muž v laboratoři, další budou psychicky zlomení, což s sebou rovněž nese jisté nebezpečí.

„Odpočiň si,“ strčil jí Simon do ruky kelímek s kávou.

Fallon se s chutí napila. „Někteří jsou v šoku.“ Zadívala se na otce, který si čistil rukáv od krve. Ve starém světě býval voják a stejnou roli na sebe vzal i nyní. „Je třeba je přepravit do některého z léčebných center, kde se dají dohromady. Nechápu, proč mám vždycky pocit, že je zavíráme do dalšího vězení.“

„Tím by ses neměla trápit, protože to tak není. Víš sama, že ne všichni se úplně zotaví, a stejně je necháme jít – pokud nebudou nebezpeční. Raději mi řekni, jak jsi poznala, že ten parchant na lehátku patřil k temným.“

„Poznala jsem, že nemá takovou moc, jak si myslel. Prostě se pokusil použít magii, ale nevyšlo to. Ten druhý byl skřítek.

Zlý skřítek,“ dodala s úsměvem. „Skřítkové snadno projdou zámek, ale nezačarují ho. Když jsem uvolňovala druhé pouto, cítila jsem pulzování energie.“

„Přesto jsi uvolnila i druhé pouto.“

„To by dokázal i sám. Chtěla jsem ho vyslechnout, ale...“ Fallon dopila kávu; v duchu blahořečila matce a dalším čarodějkám za vytvoření tropického areálu pro pěstování kávovníku. „Víš, kdo je ta žena z laboratoře?“

„Víla. Už nikdy nevzlétne – uřízli jí část levého křídla. Ale žije. Máma ji uložila v mobilní ošetrovně.“

„Výborně. Víla může být ráda, že ji rovnou nezabili. Až ošetříme zraněné, potřebuju, abys je vyslechl. Bude to pro tebe náročné,“ dodala, „jde o vojáky, z nichž většina jen plnila rozkazy.“

„Ti vojáci,“ souhlasil Simon, „byli u mučení, nebo při něm dokonce pomáhali. Věznili děti. Nebude pro mě těžké je vyslechnout, zlato.“

„Mohla bych to udělat bez tebe, jenže nevím jak.“

„Pusť to z hlavy,“ políbil Simon dceru na čelo.

Fallon promluvila s dětmi s nadpřirozeným nadáním narozené obyčejným rodičům a zavedla dvě z nich k rodičům umístěným v oddělené cele.

Když naposled procházela budovu, likvidační četa už čistila poslední krvavé skvrny na betonových podlahách a schoďšti. Zásobovači shromáždili vše, co může být v budoucnu k užitku: potraviny, vozidla, zbraně, oblečení, boty, zdravotnický materiál. Po soupisu zásob bude následovat přerozdělení na nejpotřebnější místa.

Pohřební tým kopal hroby. Příliš mnoho hrobů, naštěstí žádné pro oběti z naší strany, pomyslela si Fallon.

Z lesa se vynořil Flynn s Lupem po boku. „Sedm vězňů potřebuje důkladnější ošetření, a tak je tvá máma odeslala na kliniku v Cedarsville, což je odtud nejbliž. Zbytek je na cestě do záchytného centra v Hatterasu.“

„Výborně. Tady se budou střídat bezpečnostní hlídky, protože budovy využijeme. Hatteras má téměř naplněnou

kapacitu; navíc to bude pohotovostní místo pro mimořádné situace.“ Jmenovala několik mužů včetně bratra Colina, kteří zůstanou v pozici strážných.

„Zařídím to. Akorát že Colin... Je raněný, takže –“

„Cože?“ Fallon popadla Flynnu za rameno. „A to se dovídám teprve teď?“

„Sice jsi Spasitelka, ale z tvé matky jde někdy větší strach. Když nařídí mlčet, mlčím. Colin je v pořádku,“ dodal Flynn rychle. „Kulka ho zasáhla do pravého ramene, ale vytáhli ji, takže se rána zahojí. Tvá matka by přece neošetřovala raněné nepřátele, kdyby její péči potřeboval vlastní syn, Fallon.“

„To jistě ne, ale –“

„Nechtěla tě rozptylovat. Colin je víc našťvaný než raněný. Simon ho doslova dostrkal do záchranky, co se vracela do Nové naděje.“

„No dobrá. Ale stejně to je mrzuté.“

„Zachránili jsme tři sta třicet dva vězňů a neztratili jediného muže.“ Flynn upřel vážný pohled k budově. „V téhle díře už nikoho nebudou mučit. Přijmi vítězství, Fallon, a jeď domů. Jsme v bezpečí.“

Fallon přikývla a pomalým krokem mířila k lesu. Lačně nasávala vůni vlhkých bažin, typických pro pohraniční oblast bývalého státu Virginie s Karolínou. Prošla hájkem na malou paseku, kam se přes koruny stromů prodraly první ranní paprsky slunce. Přivolala Laocha. Snesl se shůry na stříbrných křídlech, na čele se mu třpytil stříbrný roh. Vyčerpaná Fallon přitiskla tvář k silné koňské šíji, přivřela oči a na okamžik se proměnila v obyčejnou dívku v kalhotách a botách z pevné kůže. Bolel ji každý kousek těla plného modřin, halenu měla potřísněnou krví nepřítele. Pak se narovnala a vyhoupla se do pozlaceného sedla. „*Baile*,“ zašeptala. Domů. Na Laocha nikdy nepoužila bičik, stačilo tichounce zašeptat pokyn.

Snesl se u domu, odkud ji otec už vyhlížel s hrnkem kouřící kávy v ruce. Fallon si všimla mokrých vlasů... On se už stihl i osprchovat! Zablácené boty stály na roštu.

Simon vyšel dceru přivítat. „Jdi se podívat za Colinem. Spí, ale ty poznáš, jak na tom je. Obstarám Laocha. V troubě na nás čeká teplá snídaně.“

„Tys věděl, že je Colin raněný.“

Simon přikývl. „Taky jsem věděl, že to není nic vážného,“ dodal. „Máma mi nařídila mlčet, dokud akce neskončí. A když máma něco řekne –“

„Tak to platí,“ doplnila Fallon. „Jdu za ním, pak do sprchy a těším se na snídani. Kde je Travis a Ethan?“

„Travis pracuje v kasárnách s novými rekruty, Ethan s Eddiem krmí dobytek.“

„Tak fajn.“

Fallon vešla do dveří velkého domu.

Nikdy se tady nebude cítit jako doma. Narodila se a vyrostla na farmě, a ta pro ni zůstane domovem. Tohle, stejně jako Mallickův domek uprostřed lesů, vnímala jako přechodná místa sloužící konkrétnímu účelu.

Vešla do Colinova pokoje v patře. Bratr ležel natažený na posteli a hlasitě chrápal. Přistoupila k němu a zlehounka mu položila ruku na pravé rameno. Ztuhlé, bolavé, ale rána byla čistá a hojila se.

Máma je v léčitelských schopnostech skutečně nepřekonatelná. Fallon chvíli postála u postele. Dotkla se čůpku, který si Colin pro akci – patrně z praktických důvodů – upletl. Zadívala se na svalnaté a šlachovité tělo s kérkou svinutého hada na levé lopatce. Tuhle ozdobu si Colin opatřil bez souhlasu rodičů v šestnácti. Rozhlédla se po pokoji vyzdobeném všemožnými drobnými poklady. Vášeň pro shromažďování starých mincí, kamínků, kousků skla a lahví neobvyklých tvarů Colina snad nikdy neopustí. Taky se ještě nenaučil skládat nebo všet do šatníku oblečení – povalovalo se na židli i na zemi.

Colin na rozdíl od dvou mladších bratrů neměl magické schopnosti, zato byl rozený bojovník.

Nechala bratra spát a šla o patro níž do svého pokoje. Ve srovnání s bratrovým se mu nedalo nic vytknout. Na stěnách

byly připíchnuté mapy – tištěné nebo vyrobené osobně, staré i nové. Do bedny u nohou postele Fallon ukládala knihy – nejen o magii, ale i životopisy, historické a vědecké spisy. Na pracovním stole měla srovnané složky s informacemi o vojenských jednotkách, civilistech, výcviku, veškerém inventáři a podobně. Na noční stolek umístila dárky od mentora Mallicka – bílou svíci a křišťálovou kouli.

Svlékla páchnoucí oblečení a hodila ho do koše na vyprání. S pocitem nesmírné úlevy pak ze sebe ve sprše spláchla krev, pot, špínu a pach bojiště.

Oblékla džíny, volné tričko, nazula čisté boty. Připnula si meč a šla do kuchyně s otcem posnídat.

„Máma se vrátila,“ hlásil od pracovního pultu, kde připravoval talíře. „Je na klinice.“

„Po snídani tam zajdu.“ Nalila si sklenici džusu – měla chuť na něco chladného a osvěžujícího.

„Potřebuješ se vyspat, děvče. Jsi na nohou víc než čtyřicet hodin.“

„Ty taky,“ připomněla mu Fallon a s chutí zabořila vidličku do štědré porce míchaných vajíček s křupavou slaninou.

„Zdřím! Jsem si cestou a pak ještě na verandě, když jsem čekal na tebe.“

„Nemám na sobě jediný šrám. Moji vojáci krváceli, Colin je raněný. A já jsem vyvázla bez škrábnutí.“

„Už jsi taky krvácela – a ještě budeš,“ podotkl.

„Musím vidět raněné a zachráněné vězně – a oni musí vidět mě. Pak půjdu spát.“

„Jak myslíš. Ale jdu s tebou.“

„Měl bys zůstat u Colina,“ kývla Fallon hlavou ke stropu.

„Pověřím Ethana, až se vrátí. Podle mámy se Colin probere nejdřív odpoledne.“

„Fajn. Co jsou ti vězni za lidi?“

Simon zhluboka vzdychl. „Různí. Z některých čiší nenávisť a strach z mágů. Většinou jde o starší osoby a pochybuju, že změní názor. S mladými možná budeme mít větší štěstí.“

„Měli by si přečíst záznamy z laboratoře, aby viděli, jaká zvěřstva jejich věznitelé páchali na čarodějkách při takzvaných testech,“ zamumlala Fallon. Při vzpomínce na vězeňskou laboratoř se jí zvedl žaludek, nicméně musela se najíst, aby nabrala energii.

Simonovi neušel trpký tón v dceřině hlase. Pohladil ji po ruce. „Souhlasím. Dopřejeme jim pár dnů klidu. Hodně z nich očekává mučení, dokonce popravu. Dokážeme jim, že se chováme jako lidé.“

Fallon vstala od stolu, sebrala talíře, odnesla je do dřezu a obrátila se k Simonovi. „Něco tu nechápu, tati. Před dvaceti lety se zhroutil tvůj a mámin svět, stovky milionů lidí zemřely následkem viru – tak proč se my, co jsme přežili, navzájem zabíjíme?“ Pozvedla k němu pohled. Tenhle muž ji přivedl na svět, miluje ji a bojuje po jejím boku. Voják, který se dal na farmaření, a nyní se znovu chopil zbraně. Ačkoli nemá magické schopnosti, představuje pro ni symbol světla. „Neprojevili jsi nenávisť ani strach,“ pokračovala zamyšleně. „Otevřel jsi svůj dům cizí ženě, pronásledované čarodějce. Mohl jsi nás tenkrát poslat pryč. Proč jsi to neudělal?“

Simon zvolil jednu z několika možných odpovědí. „Zjevila se jako zázrakem – i s tebou, v té době ještě nenarozenou. Svět tenkrát potřeboval zázraky.“

„Věřím, že nebyl poslední,“ podotkla Fallon s úsměvem.

Po snídani osedlala Grace a vyjeli se Simonem do centra Nové naděje. Cestou vdechovali vůni čerstvě zoraných a osetých polí, od výcvikového tábora vítr každou chvilku přinesl výkřiky a řinčení kovu.

Po úpatí příkrého zalesněného svahu kráčela skupinka zvěře, obloha se po noční bouři pročistila do jasné modři. Na kraji silnice už nestály nákladáky, které přitáhli z místa nočního útoku, aby je opravili nebo rozebrali na náhradní díly.

Většina domů byla opravená a obydlená a ty příliš poničené posloužily – podobně jako automobily – jako zdroj příležitostně potřebných věcí: upotřebila se prkna, trubky, dlažba,

kabely a podobně. V ohradě se pásli koně, na vzdálenějších pastvinách dobytek, kozy, ovce, dokonce i několik lam.

Za zatáčkou Fallon ucítila pulzovat z tropické zahrady, vytvořené mámou a dalšími čarodějkami, magickou energií. Ženy tam pěstovaly citrusy, olivovníky, palmu, kávovníky, pepřovníky a další byliny a koření. Zrovna probíhala sklizeň a mezi zelení se to hemžilo dobrovolníky. Zamávali Fallon na pozdrav.

„Zázraky,“ prohodil Simon.

Projeli kolem stanoviště ozbrojené hlídky a vjeli do Nové naděje, v době pandemie města smrti a duchů. Nyní zde žilo kolem dvou tisíc obyvatel a zemřelé připomínal statný památný strom. Osadníci si svépomocí vybudovali komunitní zahradu a skleníky, kde každoročně sklídili bohatou úrodu. Ve veřejné kuchyni, kterou zařídila máma, se denně vařilo.

Osada se postupně měnila v provinční městečko s náležitou organizací a administrativou. Byla zde zřízena Kouzelnická akademie Maxe Fallona, pojmenovaná po Fallonině biologickém otci, školy, radnice a obchody, kde si lidé mohli vyměňovat zboží. Na Hlavní ulici se nacházela klinika a knihovna. Současný komfort byl výsledkem dvacetileté intenzivní práce a odhodlání začít nový život. Není zrovna tohle zázrak?

„Farma ti chybí, vid’?“ obrátila se Fallon na Simona, když přivazovali koně ke sloupku u koryta s vodou.

„Vrátím se tam.“

„Opustil jsi ji kvůli mně, a tak mě při každém příjezdu do Nové naděje potěší, že jsi našel místo s dobrými lidmi.“

Fallon poplácala Grace po šíji a vykročili se Simonem k budově, která byla původně základní škola, a nyní klinika.

Během let se i zde hodně změnilo – Fallon viděla v křišťalové kouli, jak zařízení zpočátku vypadalo. Nyní byly ve vstupní hale pro pacienty čekající na vyšetření židle, pro děti hračky a obrázkové knížky. Dvě batolata, z nichž jedno rošťácky třepetalo křidélky, si zrovna hrála s kostkami; těhotná žena si krátila čas pletením; na další židli se rozvaloval znu-

děný mladík. Ticho narušoval jen sípavý dech nahrbeného starého muže.

Fallon se Simonem zabočili ke kancelářím, když vtom zahlédli spěchat chodbou Hannah Parsoniovou, dceru starostky a sestru Duncana a Antonie. Při pohledu na dvojici se Hannah rozzářila. „Doufala jsem, že se potkáme. Máme napilno, takže se vám můžu věnovat nanejvýš minutku. Rachel mě pověřila vyšetřením objednaných pacientů, a navíc ještě nově přichozích. Naštěstí nikdo nezemřel. Někteří ze zachráněných...“ Přemohly ji emoce a odmlčela se.

Fallon naprosto chápala, jak je pro Hannah těžké setkat se s tolika nešťastníky.

„Někteří se budou léčit delší dobu, docházet na kontroly. Nikdo ale není v kritickém stavu. Lana je naprosto úžasná. Jak se vede Colinovi?“ dodala Hannah.

„Spí. Horečku ani infekci nemá,“ řekla Fallon.

„Vypadáte oba přílišně unaveně,“ podotkla Hannah.

Fallon si přejela rukou po tváři. „Možná jsem se měla –“

„Nalíčit? To snad ne! Ti lidé tě potřebují vidět přirozenou. Nikdo se nebude divit, že po takové noci vypadáš ztřhaně. Je to daň za jejich svobodu.“ Hannah stiskla Fallon ruku a obrátila se k odchodu, když zahlédla staříka se sípavým dechem. „Poslyšte, pane Barkere, pojdte se mnou do ordinace.“

„Počkám na doktorku,“ zaskuhral.

„Jen na vás kouknu a Rachel vás vyšetří,“ naléhala Hannah.

Typická Hannah, prolétlo Fallon hlavou – každého uklidní, neuráží se. Od dětství si přála být lékařkou; teď už pár let pracuje jako terénní ošetřovatelka při bojových akcích. Pokud by měla Hannah připsat nějakou magickou vlastnost, pak jí byla nezměrná trpělivost.

Otevřenými dveřmi do kanceláře Fallon zahlédla u počítače dívku. April, vzpomněla si na vílu, zraněnou před dvěma roky v komunitní zahradě při útoku otcova bratra Erika, jeho dcery a družky. Temní vyvolení posedlí touhou po Fallonině smrti...

April vzhledla od monitoru a překvapeně se usmála. „No ne? Ahoj! Hledáš Lanu?“

„Ráda bych viděla raněné,“ řekla Fallon.

„Osvobozené vězně jsme ošetřili a umístili do školní auly, naše vojáky jsme poslali domů nebo do kasáren. Zbytek je tady na oddělení pod dohledem Jonaha a Carol. Od úsvitu jsme se nezastavili. A představ si, Rachel s Lanou jsou právě u porodu,“ oznamovala April s něžným úsměvem.

„Vážně?“

„Jedna z vězenkyň –“

„Aha, ta mladá žena, co se dokáže proměnit ve vlka,“ dokončila Fallon. Sama informaci získala ze zápisu ve složce z laboratoře věznice. „Má přece ještě osm týdnů čas,“ zachmuřila se.

„Už cestou sem začala mít bolesti. Rachel jí dává malou naději, přestože Jonah nevidí smrt. Jinak by to věděl, když má tu nadpřirozenou schopnost, ne?“ dodala April, snad aby sama sebe ujistila, že porod dopadne dobře.

Fallon přikývla.

„Nejen že zabíjejí, devastují lidské životy všemožnými jinými způsoby,“ prohodila pak k Simonovi, když se vrátila na chodbu. „Lissandra strávila ve věznici čtrnáct měsíců. Znásilnil ji tam, aby ji mohli během těhotenství podrobit testům.“

Společně pokračovali do druhé chodby, kde byly v původních třídách zřízené ordinace, ošetrovny, operační sálky a sklady zdravotnického materiálu.

Fallon položila ruku na zavřené dveře porodního sálu. Ucítila matčinu energii a současně zaslechla Rachelin konejšivý tón, kdykoli rodička zasténala bolestí.

„Věřím jim,“ zašeptala. Zanechala Lissandru odborným rukám a pokračovali se Simonem do rozlehlého prostoru bývalé jídelny proměněné v lůžkové oddělení. Jednotlivá lůžka oddělovaly závěsy, dovezené z výprav za zásobami nebo vlastnoručně ušité až v Nové naději. Svou mnohdy poněkud divokou barevností alespoň trochu zlidštily sterilní prostředí kliniky. Monitory převážené od jednoho pacienta k druhému nepřetržitě pípaly. Přístrojová technika stále nedostačovala.

„Začni na Jonahově straně, já půjdu za Carol,“ navrhl Simon. Jonah právě zaváděl pacientce nitrožilní roztok. Žena s popelavou barvou pleti ležela bez hnutí, pod zavřenýma očima se rýsovaly hluboké tmavé kruhy. Černé vlasy měla hrubě ostříhané až u samé lebky.

„Jak je na tom?“ zašeptala Fallon.

Jonah si promnul oči zarudlé únavou. „Je dehydrovaná, podvyživená jako většina ostatních. Na třiceti procentech těla má staré i novější jizvy po popáleninách. Polámali jí prsty na rukou a nechali tak. Tvá matka se snaží, aby ta nešťastnice mohla ruce přiměřeně používat. Ze zprávy jsme vyčetli, že strávila ve vězení přes sedm let.“

Fallon zběžně pročetla zápis. Naomi Rodriguezová, třicet čtyři let. Čarodějka. „Uvězněná proto, že se ujala chlapce-skřítky,“ komentovala závěr zprávy.

„Dimitriho,“ upřesnil Jonah. „Klukovi může být tak dvanáct, příjmení si nepamatuje. Je na tom celkem slušně. Nakonec souhlasil, že se dvěma dalšími ženami opustí kliniku.“

„Dobře. Chci –“

Fallon se zarazila, když žena nečekaně otevřela hluboké temné oči a pronikavě se na ni zadívala.

„Spasitelka.“

„Fallon Swiftová.“

Žena unaveně zvedla ruku a Fallon ji stiskla. Léky potlačily fyzickou bolest, ale na silnou úzkost, kterou z ženy vycítla, nestačily. „Můj chlapec,“ špitla žena.

„Jen klid, Dimitri je v pořádku. Brzy se na tebe přijde podívat,“ slíbila Fallon.

„Ano, přivedeme ho sem,“ dodal Jonah.

„Přitiskli mu ke spánku pistoli a prý ho pustí, jestli s nimi půjdu,“ zavzpomínala žena. „Lhali. Samá lež. Oběma nám dávali prášky na utlumení. Byl ještě dítě. Nedovolili mi ho vidět, ale stejně jsem ho cítila a slyšela. Udržovali nás omámené, abychom nemohli využít magickou sílu. Někdy nám ucpali ústa roubíkem, zavázali nám oči a celé hodiny, možná i dny, jsme leželi spoutaní. Odvlekli nás k tomu jejich